

ikke længere børnefamilierne særlig meget, men hvordan de skal få besat de ledige stillinger på deres sygehuse.

(Kort bemærkning).

Jann Sjørnsen (KRF):

Med hensyn til spørgsmålet om deltidsbeskæftigelse og hr. Poul Erik Dyrlunds spørgsmål vil jeg sige, at vi synes, det er vigtigt, det er en lovgiven ret som sådan, så man ikke skal være afhængig af, om man kan aftale det i forbindelse med overenskomstforhandlinger. Det er måske kun 15 pct., der ikke er dækket af overenskomsterne på de områder, hvor det er muligt, men de skal altså med.

Jeg kan bekræfte, at fra Kristeligt Folkepartis side er vi parat til at give en kompensationsordning til dem, der vælger nedsat arbejdstid, og det har vi også været tidligere. Det er faktisk 5-6 år siden eller mere, at vi forelagde dette høje Ting et forslag, som gik ud på at give småbørnsforældre ret til deltidsarbejde og en kompensationsordning, så det er sådan set ikke noget nyt synspunkt fra Kristeligt Folkepartis side.

Angående hr. Jan Petersens betragtninger om generationsperspektivet synes jeg dog, vi nåede hinanden en kende nærmere, og jeg tror nok, vi kunne nå videre, hvis vi gik ned i substansen og prøvede at diskutere, hvor mange der egentlig forlader arbejdsstyrken, når de nærmer sig de 60 år, og hvor mange der eventuelt godt kunne blive længere på arbejdsmarkedet, fordi de ikke er reelt nedslidte. Den diskussion kan vi tage, og jeg mener, der er behov for det, også i betragtning af det antal ledige, vi trods alt har i dag.

Det er klart, at indfører vi en model som Kristeligt Folkepartis, som man har gjort i Norge, giver det umiddelbart nogle problemer, lige så vel som det gav problemer med beskæftigelsen på vore sygehuse, da vi i 1993, hvor vi også havde regeringsansvar, i fællesskab forbedrede orlovsordningen. Det gav nogle tilpasningsproblemer. Men så må vi jo lave lovændringer, så det kunne sikres, at orloven eventuelt kunne udskydes i en periode, hvis man ikke kan få erstatningsarbejdskraft, og den slags ting er vi selvfølgelig også villige til at se på i forbindelse med forsøgene på at sikre småbørnsforældre både ret til orlov og ret til deltidsarbejde.

Men vi når altså ikke videre, hvis de umiddelbare problemer, der hele tiden opstår, skal forhindre os i at tage nogle skridt fremad. Vi

må erkende, at det ikke er uproblematisk, men vi må løse de problemer og se tingene i et lidt længere perspektiv end bare, hvad der sker her og nu og i morgen.

Arbejdsministeren (Ove Hygum):

Jeg vil i mit indlæg forsøge at svare på en del af de spørgsmål, der er rejst, og kommentere en række synspunkter vedrørende de mere arbejdsmarkedsvendte forhold, som har relation til den børnefamiliepolitiske redegørelse.

Spørgsmålet om børnefamiliernes forhold har været til debat ved en række lejligheder det sidste halve års tid, og diskussionen har især drejet sig om tid. Har forældre og børn tid nok sammen, og hvilke muligheder er der, for at de kan få mere tid sammen? Det er vigtige spørgsmål, fordi det har stor betydning, at der er den nødvendige tid til omsorgen for den opvoksende generation. Børnene vil gerne se mere til deres forældre, og de vil gerne have tid til både at opleve noget sammen med dem og til at have en rolig og ustresset hverdag.

Regeringen er, som det fremgår af redegørelsen, meget opmærksom på børnefamiliernes forhold og er derfor indstillet på, at der skabes de bedst mulige forhold for såvel forældre som børn; men regeringen er også nødt til at tage andre hensyn. Som et svar til flere kan jeg sige, at vi er nødsaget til at sikre et tilstrækkeligt finansieringsgrundlag for nye og ændrede velfærdsgoder, også ydelser til børnefamilierne.

Arbejdsstyrkens størrelse er i sagens natur afgørende for finansieringsgrundlaget, men også for et velfungerende arbejdsmarked i en tid med stigende efterspørgsel efter arbejdskraft. Derfor er regeringen også optaget af, at det i takt med, at der skal imødekommes et behov for mere tid til børnefamilierne, sikres, at arbejdskraften kommer tidligere ud på arbejdsmarkedet og gennemsnitligt trækker sig senere tilbage.

Når det er sagt, kan jeg konstatere, at der er kommet en række reaktioner på redegørelsen inden for den sidste uges tid og også her i dag. Når man hører, hvor tynd redegørelsen skulle være ifølge nogens opfattelse, kan man næsten undre sig over, at det kan tage så lang tid at kommentere den. Jeg har selvfølgelig noteret mig mange kritiske røster, som jeg ikke finder helt velbegrundede, fordi redegørelsen faktisk rummer en række tilsagn og initiativer, som tilsammen kan skaffe børnene og deres forældre noget mere tid sammen.